

Purjehdus leviää keskiluokan harrastukseksi

Naantalin museossa säilyneen muistitietoaineiston mukaan kokeneet saaristolaispurjehtijat ottivat mukaansa myös herrasväkeen kuuluvia matruuseiksi. Näin purjehdustaito levisi laajemmalle ja kaupunkilaiset saivat tarvitsemaansa oppia merimiestäidoissa. Vaikka kisat olivat alkujaan olleet varsin leikkimielisiä, kisattiin niiden voitosta lopulta tosissaan. Veneet korjattiin ja varustettiin, jotta niillä oli mahdollisuus menestyä ja välttää ne onnettomuudet, jotka olisivat johtuneet huonoista varusteista. Vaihtelevatuulisella Airistolla sattui ja tapahtui. Voitontahdosta ja kilpailun vakavuudesta kertoo jotain se, että rikkoutuneet varusteet korjattiin monesti matkan jatkuessa kohti maalia ja reivin purkaminen ei ollut tavaton temppu, vaikka normaalioloissa sitä olisi vältelty merillä. Kilpailuissa ei välttytty myöskään haavereilta, jotka johtivat veneen uppoamiseen.⁷⁹

Purjehdusurheilun levittäytyessä yhä laajempiin kansankerroksiin 1890-luvun viimeisinä vuosina Naantalia ympäröivillä vesillä purjehdittiin yhä aktiivisemmin. Kyseessä ei ollut ainoastaan kilpailut tai Airisto Segelsällskapin jäsenten huvittelumatkat, vaan monet kaupungin keskiluokkaan kuuluvat tekivät pieniä retkipurjehduksia alueelle. Vuosina 1896–1906 Turkuun oli perustettu kolme uutta pursiseuraa: Turun Työväen Urheilupursiseura vuonna 1896, Arbetets Vänners i Åbo Segelklubb vuonna 1897 sekä Pursiseura Maininki vuonna 1906. Uusien seurojen jäsenet purjehtivat vuosi vuodelta yhä enemmän retkille kaupunkia ympäröivään saaristoon, joka näytetty virkistävänä vastakohtana meluiselle ja likaiselle teollisuuskaupungille.

Seurojen arkistoaineistoissa ja valokuvissa sekä lehdistömateriaalissa on säilynyt runsaasti materiaalia purjehdusretkistä Rymättylään, Luonnonmaalle sekä Naantaliin. Omalta osaltaan purjehdusretkien kohdetta selittää vapaa-ajan rajallisuus 1900-luvun alussa. Lauantait olivat työpäiviä ja vuosiloma vuodesta 1922 alkaen neljästä seitsemään päivään, jonka ajankohdan työnantaja sai päättää. Käytännössä palkat olivat niin pienet, että laajamittainen matkustelu ei ollut mahdollista ja loma käytettiin kaupungin lähimaastossa täydentäen perheiden elintarviketarastoja keräämällä luonnonmarjoja, mikäli lomapäiviä ei käytetty työn tekemiseen toisen työnantajan palveluksessa.⁸⁰

Kaupungin keskiluokalla oli kuitenkin parempi mahdollisuus viettää vapaa-aikansa rentoutuen ja voimia keräten. Yksi näistä vapaa-ajanvietto-voista oli juuri purjehdus, joka yleisty keskiluokan piirissä 1800-luvun viimeisinä vuosina. Tästä osoituksena edellä mainitut uudet turkulaiset pursiseurat, joiden takaa löytyy niin ruotsin kuin suomenkielinen keskiluokka ja kohti parempia oloja ponnisteleva vaurastuva työväenluokka.⁸¹

Rymättylä ja Naantali olivat otollisia kohteita päiväretkille. Pukinsalmesta poistuttaessa ne olivat lähimmät kohteet, joihin voitiin suunnistaa verrattain lyhyessä ajassa. Vaikka Airisto tunnettiin vaihtelevista tuuli- ja sääolosuhteistaan, oli aava verrattain suojaisa purjehtia. Se tarjosi lähes sisävesimäistä turvaa. Valokuvista päätellen retkeilijöitä kiinnostivat Rymättylän ja Luonnonmaan jylhät ja puuttomat kalliomuodostelmat, joiden päältä saattoi nähdä kauas. Ne tarjosivat myös suojan voimakkaimmilta tuuilta, jotka aavemmillä vesillä saattoivat estää purjehduksen.



Hjalmar Holmströmin perheineen nauttii kahvista ja eväistä Rymättylän Antinkarilla vuonna 1914.

KUVA: HJALMAR HOLMSTRÖMS SAMLING, ÅSK, ASS, ÅAB.

Åbo Segelklubbin arkistoissa on säilynyt valokuvia, joissa Hjalmar Holmström perheineen purjehtii Rymättylän vesillä alkusyksystä vuonna 1914. Ilmeisesti kyseessä on kaksi retkeä, joista toinen tehtiin elokuun viimeisenä viikonloppuna ja toinen syyskuun ensimmäisenä sunnuntaina. Yhdessä kuvassa perhe isän johdolla kapuaa korkealla jossain Rymättylän kallioilla syyskuun 6. päivänä vuonna 1914. Kuvan henkilöiden takana siintää kirkkaana helkkyvä Airisto, jonka yllä on vain ohuita pilviä. Kuvanottohetkellä aavalla selällä kyntää lukuisia pieniä purjeveneitä, joiden valkoiset purjeet näkyvät pieniä pisteinä muistuttamassa kontekstista. Syyskuusta huolimatta sää on oltava hyvin lämmin, sillä perheen vaatetus on varsin kevyt.⁸²

Toisessa kuvassa sama perhe nauttii kahvia Rymättylän Antinkarilla viikkoa aikaisemmin. Sunnuntainen eväretki on katettu koivun lehvätön alle, veneen levätessä lähirannassa. Kajuutasta

on tuotu rantaan lasit, jotka lepäävät niille tarkoitettussa telineessä. Piknik on katettu mättäälle, jossa perhe nauttii pannukahvia ja vehnäistä, sokerikorppuja tai muuta makeaa. Aukinaisessa rasiassa lienee sokeria kahvin kylkiäisenä. Aurinko paistaa pilvettömältä taivaalta ja tuuli on aalloista päätelleen lempeä, vaikka elokuu on jo loppuillaan. Kolmannessa kuvassa samalta päivältä perhe on ottanut yhteiskuvan lähempänä rantaa, jossa retkeläiset loikoilevat rantakalliolla kesän viimeisinä päivinä kuin imien itseensä voimaa tulevaa talvea varten.⁸³ Viittäkymmentä vuotta myöhemmin Naantalın Purjehdusseuran jäsenet alkoivat yhä enemmässä määrin tehdä retkipurjehduksia samoille seuduille.

Vain paria vuotta ennen Hjalmar Holmströmin perheen purjehdusretkeä Arbetets Vänner i Åbo Segelklubbin jäsenet järjestivät kilpailun kohti luostarikaupunkia, johon myös Holmströmin vene Very-Well otti osaa aikaisemman omistajan ohjaa-

mana. Vuoden 1912 elokuussa seura järjesti öisen matkakilpurjehduksen paviljongiltaan Pikisaa-resta Naantaliin. Frisk Bris -lehti tietää kertoa, kuinka matkaan lähdettiin neljän veneen laivueena 11. elokuuta kello yhdeksän aikaa illalla. Mukana olivat Edvin Lindbergin Bölja, J. E. Lindroosin Fri, H. Lindströmin Very-Well sekä B. Stenbergin Sigrun. Rata kulki Luonnonmaan ympäri myötä päivään kiertäen ja oli 15,4 englannin merimailia pitkä. Tuuli oli kevyt ja myötäinen lähes koko matkan. Purjehdus sujui letkeästi itätuulen puhaltaessa leudosti mantereelta. Meri oli auringon laskettua lähes pimeä kuun hohtaessa taivaalla vain ohuena sirppinä. Veneet lipuivat kohti Naantalia kevyesti jalustettuina, spinaakkerien vauhdittaessa matkaa. Loppumatkasta kilpailijat kohtasivat vain vähäistä vastatuulta. Ensimmäinen pursi lipui maaliin Naantalın satamassa hieman ennen kello yhtä. Viimeisen veneen lipuessa rantaan luostarikirkon tornin kellon näytti 13 minuuttia yli yksi. Kaikki veneet olivat päässeet turvallisesti perille ja ilonpito onnistuneesta kilpailuista saattoi alkaa Naantalın sataman huomassa.⁸⁴

Turkulaisten purjehtijoiden saapuminen Naantaliin elokuussa osuu mielenkiintoiseen ajankohtaan. Vuodesta 1909 alkaen Naantalın kylpylän kesävieraat olivat järjestäneet purjehduskilpailuja, jotka järjestettiin aina elokuun alkupuolella. On hyvin mahdollista, että ÅSK:n jäsenet olisivat saapuneet Naantaliin osallistuakseen paikalliseen kilpurjehdukseen. Tämä jää kuitenkin historian hämärään, sillä vuodelta 1912 ei ole säilynyt ainuttakaan asiakirjaa Naantalın Purjehdusseuran arkistossa. Edes Frisk Bris tai matkakilpurjehduksesta tuoreeltaan uutisoineet Åbo Underrättelser ja Hufvudstadsbladet eivät osaa kertoa, järjestettiinkö Naantalinaukolalla vuosittainen kilpurjehdus kylpylävieraiden iloksi vuonna 1912.⁸⁵

Kylpylävieraat järjestävät kilpurjehduksia Naantalissa

Vuosittaiset kilpurjehdukset olivat saaneet alkunsa vuonna 1909. Kuten aiemmin on kerrottu, järjestettiin kilpailuja myös satunnaisesti ennen tätä ilman sen suurempaa organisaatiota. Kylpylävieraiden purjehdusinto oli saavuttanut 1900-luvun ensimmäisellä vuosikymmenellä sen pisteen, että eräät kaupunkilaiset ja kylpylävieraat alkoivat järjestää purjehduskisoja huvipurjehdusien lisäksi. Kommodori C. G. Holmbergin laatiman 30-vuotishistoriikin käsikirjoituksen mukaan kilpailuja olisi järjestetty jo vuodesta 1909 alkaen. Kisoihin viittaavaa asiakirjaa ei ole kuitenkaan säilynyt seuran arkistossa, mutta Holmberg on jäljentänyt tiedot käsikirjoituksen ensimmäisille sivuille.⁸⁶

Ensimmäinen kilpurjehdus sai alkunsa Kaivo-huoneella, jossa kilpurjehduksesta kiinnostuneet kokoontuivat. Kilpailulle valittiin lautakunta, johon kuuluivat palkintotuomarit ja kassanhoitaja. Ensimmäiseen lautakuntaan kuuluivat herrat B. Blomberg, Carl Ugglan, Leo Eck sekä Johannes Söderlund. Palkintotuomareiksi kilpailua varten valittiin herrat Neuman, O. Tervo ja Söderlund, Ugglan toimittaessa kassanhoitajan tointa. Toimikunnan jäsenistä ainakin Söderlund, Eck ja O. Tervo tavataan myöhemmin seuran historiassa ja kaksi ensimmäistä oli mukana vuonna 1917 seuraa perustettaessa. Söderlund oli myös allekirjoittamassa vuoden 1915 vetoomusta seuran perustamiseksi ja toimi pitkään Naantalın Purjehdusseuran sihteerinä aina kuolemaansa saakka loppuvuonna 1920.⁸⁷

Kilpailua järjestävä toimikunta jakoi veneet kolmeen luokkaan purjeen koon mukaan. Ensimmäiseen luokkaan kuuluivat purret, joiden purje-



Katsojat seuraavat purjehduskilpailua Merisalin verannalta 1900-luvun alussa. Maali sijoittui usein vasemmalla näkyvän tihtaaln ja Meriverannan väliin. KUVA: NAANTALIN MUSEO.

pinta-ala oli korkeintaan 25 m², toiseen ryhmään korkeintaan 40 m² ja viimeiseen kolmanteen ryhmään kaikki ne purjeveneet, joiden purjepinta-ala ylitti toisen luokan maksimin.⁸⁸

Purjehdittu rata oli kahdeksan englannin merimailia pitkä ja matkaan lähdettiin kello 12.00. Kilpailun voitti K. Uggla veneellään Radigundis. Radan kiertämiseen hänellä meni miehistöineen tunti 47 minuutta ja 11 sekuntia. Toiseksi kilpailussa tuli von Pfaler veneellä Tryggve ja kolmanneksi tuli luotsi Sundman purjehtien maaliin vähän yli viisi minuuttia myöhemmin. Pienempien veneiden sarjassa voiton vei Rostedt'n Glory. Toiseksi tuli luotsi Brunholm, koska ennen häntä maaliin purjehtinut Oskari Tervon omistama vene

oli mitattu virheellisesti ja näin hänelle lankesi ainoastaan erikoispalkinto. Onkin mahdollista, että veneiden mittaamisesta ei ollut edes järjestäjillä täyttä selvyyttä, sillä kilpailusta kertovan uutisen mukaan luokkajako suoritettiin kahteen eri luokkaan pituuden perusteella.⁸⁹ Tämä eroa huomattavasti ensiksi mainitusta jaosta, mutta yhtä kaikki asiasta ei ilmeisesti käyty suurempaa taistelua, sillä soraääniä ei jälkikäteen kuultu.

Tuomarineuvosto seurasi kilpailua katsojien kanssa höyrylaiva Salon kannelta. Tunnelma kaupungissa oli huipussaan, sillä kylpylävieraiden iloksi järjestetty kilpailu sai osakseen suurta huomiota.⁹⁰ Mitä ilmeisemmin kilpailu oli onnistunut myös järjestäjien mielestä, sillä seuraavana

vuonna päätettiin järjestää uudet kilpailut, joiden järjestelyistä vastasivat samat henkilöt. Elokuun 12. päivänä järjestettyihin kisoihin otti osaa 12 venettä. Lauantaina 13.8.1910 ilmestyneen Åbo Underrättelser -sanomalehden mukaan palkintoja jaettiin kaikissa kolmessa kilpaluokassa, jotka oli jaettu purjepinta-alan mukaan. Pienimpään luokkaan osallistuivat myös saaristolaisveneet.⁹¹

Rata oli sama kuin vuonna 1909 järjestetyissä kilpailuissa.⁹² Se kulki kaupungin satamassa olevien tihtaalien välitse kohti Rantalalan luona sijaitsevalle itäreimarille, joka kierrettiin myötöpäivään. Sieltä matka jatkui kohti Kailon saarta ja Kauramaan pohjoisreimaria, joiden välistä suunnattiin Maanpään luona olevalle itäreimarille, joka kierrettiin vastapäivään. Latopään luona käytiin vielä kiertämässä eteläreimari vastapäivään, jonka jälkeen veneiden keulat suunnattiin kohti Naantalia, jossa tihtaalien välinen starttilinja toimi myös maalina. Lähtö ja maali siis sijaitsivat aivan rannan tuntumassa paikassa, jossa menneistä päivistä meitä on edelleen muistuttamassa yksi tihtaali Merisalin luona olevien laiturien päällä.⁹³

Lähtö- ja maalilinjan sijoittaminen kylpylärakennusten välittömään läheisyyteen palveli niin purjehduskilpailujen yleisöä kuin palkintotuomareita tulevina vuosina. Merisalin meriveranta toimi hyvänä katselupaikkana ja se tarjosi suojaa auringolta sekä sateelta. Kilpailujen aikana myös ravintolapalvelut olivat käytettävissä. Lähden ja maalin sijoittaminen rantaan teki kilpailusta mielenkiintoisen kylpylävieraille. Vaikka kilpailuja päästiin katsomaan myös höyrylaivalla, tarjosivat kylpylärakennukset oivan tavan tutustua kilpapurjehdukseen.

Vuoden 1910 kilpailuissa jaettiin palkintoja reippaasti kuten seuraavinkin vuosina. Isoimpien veneiden voittaja turkulainen opiskelija H. Fågelberg sai muistoksi saavutuksestaan hopeapikarin. Keskimmäisessä luokassa jaettiin neljä palkintoa: Ensimmäisen sijan saavuttanut helsinkiläinen kauppias Alex Lindberg sai voittonsa merkiksi uushopeisen pikarin, toiseksi tullut naantalilainen opiskelija U. Uggla sai karttataskun ja kolmanneksi tullut naantalilainen kauppias B. Blomberg sai palkinnoksi kapokkisen pelastusvyön. Erikoispalkinnon, koristelasin, erikseen mainitsemattomasta syystä sai omakseen maisteri K. J. Rostedt Turusta.⁹⁴

Pienimpien veneiden luokan voittajaa voidaan pitää hieman yllätyksellisenä, sillä aikakautena, jolloin naiset eivät purjehtineet juurikaan kilpaa, voiton vei opiskelija, neiti Grönlund. Palkinnoksi hän sai uushopeisen pikarin. Toisen palkinnon sai herra Nuotio, vaikka hän oli kiertänyt radan virheellisesti. Muutoin hän olisi mitä ilmeisemmin voittanut neiti Grönlundin viidellä sekunnilla. Voittaja oli kuitenkin voittonsa ansainnut, sillä neiti oli kokenut purjehtija. Hän osallistui kilpailuihin myös vuonna 1911 ja vei voiton omassa sarjassaan. Seuraavalta vuodelta ei ole säilynyt tietoja kilpapurjehduksesta, mutta vuonna 1913 Grönlund osallistui taas kilpailuun, mutta hänen täytyi tunnustaa opiskelija Paul Jerofeleff paremmakseen. Uutisen mukaan palkinto olisi muutoin ollut opiskelijaneidin saavutettavissa, mutta pieni onnettomuus pilasi hänen suorituksensa. Mielipahalta silti vältyttiin, sillä hän ehti maaliin toisena ennen maanomistaja K. Lindroosia.⁹⁵

Yhdessäoloa ja hyvää ruokaa ei unohdettu kilpailun jälkeen. Menneiltä vuosilta omaksuttiin tavat, minkä johdosta palkintojenjaon yhteydessä järjestettiin purjehtijaillallinen kylpylän tiloissa.

Ugglan laatiman kirjanpidon mukaan purjehtijat kokoontuivat Naantalissa karonkkaan, jonka kuluja oli kirjattu 25 markan edestä.⁹⁶ Yhteinen hetki palkintojenjakoineen ja ruokailuineen purjehtijoiden kesken on ollut varmasti tärkeä yhteisöllisyyttä rakentava tekijä, joka lopulta johti Naantalın Purjehdusseuran perustamiseen seitsemän vuotta myöhemmin.

Ensimmäiset kilpailut olivat viitoittamassa seuran tietä seuraavina vuosina. Naantalissa järjestettiin kilpapurjehdus vuosittain heinäkuun lopulla tai elokuun alkupuolella vuosina 1911–1917. Poikkeuksen muodostaa vuosi 1912, jolta tietoja ei ole säilynyt tai kilpailua ei pidetty. Vuosien 1909–1917 aikana kylpyläyhteisöstä koottu kilpapurjehduslautakunta sai omat vakiintuneet toimintamuotonsa, jotka lähes alusta saakka muistuttivat purjehdusseuratoimintaa, joka jatkui seuran perustamisen jälkeen samankaltaisena Naantalissa aina 1930-luvun loppuun saakka.

Edellisen vuoden lautakunnan jäsen, käsialan perusteella lähes aina J. Söderlund kutsui koolle purjehduskilpailusta kiinnostuneet kokoontumaan Kaivohuoneelle, jossa valittiin kilpailun toimeenpaneva lautakunta ja palkintotuomarit. Kisat kutsuttiin koolle yleensä ruotsiksi ja suomeksi, joskus jopa venäjäksi kylpylälaitoksen ilmoitustaululla. Ilmoittautua sai yleisesti kello kymmeneen asti kilpailupäivänä starttilaukauksen kaikuessa Kuparivuoren kallioista puoliltapäivin. Kokouksista pidettiin tarkkaa pöytäkirjaa. Ainoastaan toimintakertomuksia ei laadittu, joskin pöytäkirjoista ja muista säilyneistä asiakirjoista voi hyvin tarkkaan lukea tapahtumien kulun.⁹⁷

Samat nimet toistuvat lähes vuodesta toiseen. Söderlundin lisäksi ensimmäisiin lautakuntiin kuuluivat Leo Eck ja Oskari Tervo. Molemmat

vaikuttivat vielä pitkään Naantalın Purjehdusseuran riveissä sen perustamisen jälkeen. Purjehdusseuran perustamista edeltävältä ajalta lautakunnissa löytyy myös muita henkilöitä, jotka toimivat aktiivisesti seuran hallinnossa ensimmäisinä vuosina. Seuran ensimmäisen kommodorin, raatimies Josef Palmgrenin nimi mainitaan ensimmäisen kerran vuoden 1913 kilpailulautakunnan jäsenenä ja seuran toistaiseksi pisimpään kommodorina toimineen Otto Werner Sorthanin nimi mainitaan vuonna 1915. Myös Hugo Törnströmin, John Rafael Ekelundin ja Hjalmar Hacklinin nimet toistuvat sekä kilpailulautakunnan jäsenien joukossa, että vasta perustetun seuran johtokunnissa aina toiseen maailmansotaan saakka. Selim Sorthan mainitaan ensimmäisen kerran purjehduskilpailun osanottajana sanomalehtiartikkelissa vuonna 1911.⁹⁸

Vuosien 1909–1915 aikana osallistujamäärät vaihtelivat 6 ja 12 osajanottajan välillä. Vuonna 1916 osallistujia oli jo 18 venekuntaa, joka oli kuitenkin huomattavasti pienempi lukumäärä kuin vuonna 1917, jolloin kilpailuihin otti osaa peräti 51 venettä. Alkuun kilpailijoiden kotipaikkakuntia tai seuroja ei ole kirjattu, mutta jo vuonna 1910 voidaan varmuudella sanoa, että mukana oli ulkopaikkakuntalaisia. Kyseisenä kesänä mukana oli yksi vene Turusta ja Helsingistä. Vuoden 1913 kisoissa voiton taas vei BSF:n kutteri Giralda, jota ohjasi porilainen opiskelija Hakon Eck.⁹⁹ Åbo Underrättelser tosin mainitsee voittajaksi hovioikeudenauskultantti Leo Eekin.¹⁰⁰ Vuodesta 1915 lähtien tiedämme, että kilpailuihin otti osaa veneitä Airisto Segelsällskapin, Arbetets Vänners i Åbo Segelklubbin, Segelföreningen i Björneborgin, Pursiseura Mainingin, Suomalaisen Pursiseuran riveistä. Mukana oli myös seuraan kuulumattomia veneitä kuten seuraavanakin vuonna.¹⁰¹

Onkin ilmeistä, että 1800-luvun ja 1900-luvun vaihteen purjehdusmatkojen, vierailuiden ja kilpailuiden takana ovat olleet puhtaasti harrastuksen lisäksi myös hyvät ystävyys- ja sukulaissuhteet, joita ovat olleet vahvistamassa myös eri purjehdusseurojen jäsenyydet. Naantalin museon valokuva-arkistossa on säilynyt materiaalia, josta voi huomata, kuinka monella ihmisellä on päässään purjehdusseuran kokardilla varustettu kapteeninlakki.¹⁰² Franckin perheellä oli hyvin läheiset suhteet turkulaisiin purjehtijoihin ja ilmeisesti ainakin osa suvun miehistä kuului ASS:n ennen Naantalin Purjehdusseuran perustamista. NPS:n hallituksessakin vaikuttanut Reinhold von Willebrand oli ASS:n jäsen ja edellä mainittujen lisäksi Kristian von Alfthanilla oli sukulaisia tietyistä ASS:n ja ÅSK:n jäsenistöissä. Tämä selittää myös sitä, että vuoden 1915 kilpailuasiakirjat ovat Airisto Segelsällskapetilta saatuja asiakirjapohjia.¹⁰³ Mielikiintoisena huomiona voidaan myös mainita, että vuonna 1909 ensimmäisiin kilpailuihin osallistunut naantalilainen luotsi Sundman toimi Airisto Segelsällskapin paviljongin isännöitsijänä Pikku-Pukissa vuonna 1911.¹⁰⁴ Jo 1800-luvulta alkanut yhteistyö turkulaisten ja naantalilaisten

purjehtijoiden välillä jatkui vielä seuran perustamisen jälkeen ja jatkuu yhä. Naantalin Purjehdusseuran perustamisella pyrittiin saamaan mukaan virallisesti myös ne naantalilaiset purjehtijat, jotka eivät ennen vuotta 1917 kuuluneet mihinkään muuhun suomalaiseen seuraan.

Vuodesta 1909 lähtien järjestetyistä kisoista muodostui 1910-luvun kuluessa naantalilainen instituutio, joka liittyi osaksi kesäasukkaiden saapumista Naantaliin. Vielä vuonna 1913 elettiin verrattain rauhallista aikaa Suomessa toisesta sortokaudesta huolimatta, mutta jo kesäkuussa 1914 oli maailma suursodan partaalla, joka syttyi liekkeihin elokuun alussa. Purjehdustoiminta olisi näin ollen voinut loppua kokonaan maailmansodan aikaisiin rajoituksiin, mutta hieman järjestäytyneesti kiristyvät viranomaismääräykset saivat aikaan sen, että purjehdusurheilu Naantalissa sai yhä virallisemmän organisaation. Tämän tuloksena vuonna 1917 perustettiin Naantalin Purjehdusseura. Maailmansodan tuloksena 1860-luvulta alkanut purjehdustoiminta sai lopulta virallisen organisaation, joka otti jokakesäiset kilpailut järjestääkseen.